

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/21/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3220010179
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3220010179.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Dušana Krč-Šeberu a Mgr. Jána Odnogu v trestnej veci proti obžalovanému J. K., nar. XX.X.XXXX v O., trvale bytom K. č. XXXX/X, Z. nad Z., t.č. v Ústave na výkon väzby Ilava, trestne stíhanému pre prečin neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 31.marca 2021 prejednal odvolanie obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. OT/34/2020, zo dňa 3.februára 2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného zamietá, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. OT/34/2020 zo dňa 3.februára 2021 bol obžalovaný J. K. uznaný vinným zo spáchania prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe, že hoci mal na základe ústnej dohody s L. E., ktorý mu dňa 09.08.2020 v čase medzi 23.30-24.00 hod. pri futbalovom ihrisku v obci Y. T. zapožičal osobné motorové vozidlo značky Opel Vectra, evidenčné číslo: Z. XXX H., VIN:D v hodnote 950 €, patriace poškodenému L. E., uvedené vozidlo mal vrátiť do 12.00 hod. dňa 10.08.2020, v dohodnutom čase ho nevrátil a toto naďalej bez právneho titulu používal až do 20.00 hod. dňa 16.08.2020 na rôznych miestach najmä v rámci okresu Bánovce nad Bebravou.

Za to bol odsúdený podľa § 217 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol obžalovaný zaradený na výkon trestu do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu podal ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný odvolanie. Podané odvolanie dodatočne písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. S poukazom na záverečnú reč na hlavnom pojednávaní obhajoba poukázala na to, že obžalovaný v priebehu prípravného aj súdneho konania spáchanie skutku poprel. Z výpovedí svedkov vyplynulo, že medzi obžalovaným a poškodeným došlo v dobrej viere k uzatvoreniu ústnej zmluvy o požičaní motorového vozidla Opel Vectra, ktorého vlastníkom bol otec svedka E. ml., ktorý vozidlo používal so súhlasom otca. Obžalovaný nevedel, že vlastníkom vozidla je otec svedka a preto nemohol mať žiadne pochybnosti o legálnosti požičania vozidla. Obžalovaný si požičal vozidlo a pri prevzatí sa dohodla odmena a aj doba, do ktorej má byť vozidlo vrátené. Táto doba bola po vzájomnej dohode niekoľko krát predlžovaná. Obhajoba namietala, že súd sa nedostatočne zaoberal uplatnením princípu ultima ratio. Túto skutočnosť mal vyhodnotiť ešte v prípravnom konaní vyšetrovateľ a pred vznesením obvinenia posúdiť ako predbežnú otázku podľa § 7 Trestného poriadku právnu záväznosť a náležitosti súvisiace s uzatvorením civilno-právnej zmluvy, čo sa nestalo. Pri správnom vyhodnotení by súd musel túto skutočnosť vyhodnotiť v predmetnej trestnej veci ako nie nepatrnú a musel by sa ňou zaoberať. Podľa názoru obhajoby vo veciach majetkového charakteru by sa trestné právo malo

uplatňovať len podporne a trestná represia by mala byť uplatňovaná len následne vedľa iných opatrení. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnuté rozhodnutie okresného súdu zrušil.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril prokurátor nasledovne:

„Čo sa týka dôvodov odvolania prezentovaných obhajcom obžalovaného, k týmto si dovoľujeme zaujať nasledovné stanovisko.

Z obsahu odvolaním napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvého stupňa sa v rámci svojej argumentácie vysporiadal s odvolacími námietkami obhajoby prednesenými už v priebehu konania pred súdom prvého stupňa riadne, zrozumiteľne, presvedčujúco a vyčerpávajúcim spôsobom. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že súd sa princípom „ultima ratio“ zaoberal tak zo skutkovej, ako aj právnej stránky veci (č.l.5 a 6 odôvodnenia rozsudku) a tiež v kontexte naplnenia tzv. materiálneho korektívu, ako formálneho znaku prečinu, v danom prípade prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1 Tr. zák. kladeného obžalovanému za vinu. K tomu dodávam, že ako v procese dokazovania rozhodných skutočností, na ktoré je trestné konanie zamerané, tak osobitne ani pri zisťovaní okolností, ktoré majú význam pre záver o materiálnom korektíve prečinu tak hodnotenia vecí aj z hľadiska princípu „ultima ratio“, nemožno vopred prikladať osobitný špecifický význam žiadnemu dôkaznému prostriedku, ale pri ich posudzovaní treba vychádzať zo všetkých okolností vecí, za ktorých bol prečin spáchaný a zo všetkých relevantných dôkazov hodnotených jednotlivo, ako aj v ich vzájomnom súhrne. Aplikujúc uvedené hľadiská na predmetnú trestnú vec a vychádzajúc z dôkazov vykonaných pred súdom prvého stupňa je zrejmé, že materiálna podmienka prečinu v kontexte princípu „ultima ratio“, splnená bola. Súd prvého stupňa v zhode s názorom prokuratúry dospel k záveru, že v prípade obžalovaného išlo o konanie spočívajúce v priamom úmysle, ktorým v podstate maril užívacie právo oprávnenej osoby k predmetnému motorovému vozidlu a toto sám bez oprávnenia a protiprávne realizoval, počas čoho došlo navyše k poškodeniu motorového vozidla a v spojení s hodnotením osoby obžalovaného bolo za daného stavu jediným možným záverom konštatovanie o tom, že stupeň nebezpečnosti tohto konania treba považovať za vyšší ako nepatrný.

K odvolacej námietke obžalovaného spočívajúcej v súkromnoprávnom charaktere veci uvádzam, že princíp trestného práva ako prostriedku „ultima ratio“ sa prejavuje najmä v prípadoch, ktoré majú súkromnoprávny základ, pričom v takýchto prípadoch musia orgány činné v trestnom konaní a súd vykladať znaky skutkových podstát s vedomím, že princíp „ultima ratio“ je neoddeliteľnou súčasťou formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu a má vplyv aj na subjektívnu stránku trestného činu. Princíp „ultima ratio“ tak umožňuje orgánom činným v trestnom konaní a súdu odlíšiť prípady, ktoré spadajú výhradne do sféry občianskoprávných alebo obchodných vzťahov a naplňajú len zdanlivo formálne znaky skutkovej podstaty trestného činu, od skutočnej trestnej činnosti. K uvedenému je však nevyhnutné dodať, že aj aplikácia princípu „ultima ratio“ a zásady subsidiarity trestnej represie má svoje medze a nie je ich možné zneužívať v prípadoch, keď ide o závažné excesy zo súkromnoprávných vzťahov, ktoré už zjavne vybočujú z rámca bežných súkromnoprávných vzťahov, presahujú ich rámec a naplňajú už znaky konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu.

V danom prípade sa obžalovaný v priebehu prípravného konania v plnom rozsahu priznával k spáchaniu trestného činu a nad týmto vyjadroval ľútosť. Až po vydaní trestného rozkazu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č.k. OT/34/2020-125, zo dňa 19.08.2020 začal svoje protiprávne konanie v podanom odpore a na hlavnom pojednávaní popierať, keď tvrdil, že nemal v úmysle protiprávne používať vozidlo zapožičané svedkom L. E., toto mu chcel opakovane vrátiť, hoci nič z týchto skutočností v prípravnom konaní neuvádzal. Naopak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný bol opakovane vyzývaný, aby motorové vozidlo vrátil, ktorú požiadavku ignoroval a pred svedkom L. E. sa zatajoval, nezdvíhal telefonáty a neodpovedal na jeho správy, resp. úplne vypol mobil. Samotné motorové vozidlo nebolo po uskutočnení jazdy, na ktoré bolo požičané, vrátené a bolo v rozpore s jeho zverením využívaní v období približne jedného týždňa na jazdu v rozsahu cca 1200 km a iné aktivity. Navyše poškodenému bolo motorové vozidlo vrátené ako poškodené. Obžalovaný tak realizoval užívacie právo k vozidlu v podstatne väčšom rozsahu, než na aký mu bolo zverené a úmyselne prekročil dobu tohto zverenia od okamihu, kedy ho mal vrátiť pričom aktívne uskutočňoval kroky, ktoré svedkovi L. E. bránili dožadovať sa jeho vrátenia. Samotné neoprávnené užívanie zvereného motorového vozidla bolo skončené iba pre účinný zásah príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky.

Takto zistené a preukázané okolnosti veci vykonaným dokazovaním charakterizujú podľa názoru prokuratúry v súlade s názorom súdu bez vážnych pochyb protiprávne konanie obžalovaného práve ako konanie naplňajúce všetky formálne a materiálne znaky prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1 Tr. zák., pre ktoré je nevyhnuté vyvodit' voči obžalovanému J. K. trestnoprávnu zodpovednosť.

Zo základných zásad ukladania trestov zakotvených v ustanovení § 34 ods. 1 Tr. zák. a nasledovných vyplýva, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

V zhode s názorom súdu sme toho názoru, že po zohľadnení spôsobu spáchania činu a jeho následkov, zavinenia, pohnútky a osoby páchatel'a a v neposlednom rade jeho pomerov a možnosti nápravy je reálne očakávať dosiahnutie výchovného účelu, ako i generálnej či individuálnej prevencie trestom na dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby t.j. na úrovni 8 mesiacov so súčasným zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia podľa § 48 od. 2 písm. b/ Tr. zák. a preto návrh obhajcu na uloženie ešte miernejšieho trestu nepovažujem za dôvodný.

V tomto smere si dovoľujem dať do pozornosti osobitne skutočnosť, že obžalovaný má početné záznamy v odpise registra trestov, pričom mu boli opakovane uložené aj nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré vykonával tak v ústavoch na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym, ako aj stredným stupňom stráženia, z čoho je zrejmé, že na prevýchovu obžalovaného nepostačovali žiadne z doposiaľ uložených trestov odňatia slobody, pričom trestnej činnosti, za ktorú bol aktuálne (zatiaľ neprávoplatne) odsúdený, sa dopustil v určenej skúšobnej dobe v krátkom čase po podmieničnom prepustení z nepodmienečného trestu odňatia slobody dňa 09.05.2019, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 3T/55/2014, zo dňa 21.01.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/46/2015, právoplatným dňa 04.06.2015 pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. a/, písm. c/ písm. d/ Tr. zák. vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov, so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Po oboznámení sa s odôvodnením odvolania podaného obhajcom obžalovaného preto navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne zamietol odvolanie obžalovaného podané prostredníctvom jeho obhajcu ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por.“

K vyjadreniu prokurátora sa písomne vyjadrila obhajoba. V rámci tohto vyjadrenia obhajoba vyjadrila nesúhlas s tvrdením prokurátora, že by sa obžalovaný v priebehu prípravného konania v plnom rozsahu priznával k spáchaniu trestného činu, nakoľko tvrdenie prokurátora nie je súladné s obsahom spisového materiálu. Obžalovaný tvrdil, že vozidlo mal požičané a pokiaľ vlastníkovi vznikla škoda, tak túto uhradí. Do celej veci sa iba zaplietol.

Na verejnom zasadnutí, konanom o podanom odvolaní, nadriadený prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť. Obhajoba zotrvala na podanom odvolaní, ako aj na jeho dôvodoch a navrhla odvolaniu obžalovaného vyhovieť s poukazom aj na vyjadrenie poškodeného na hlavnom pojednávaní, že netrvá na trestnom stíhaní obžalovaného, ktoré vyjadrenie podporuje aplikáciu zásady ultima ratio.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade podaného odvolania prokurátora podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výrokovej časti napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zameral aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu konania, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním obžalovaného napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že v podanom odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o správnosť samotnej, odvolaním obžalovaného napadnutej výrokovej časti rozsudku okresného súdu, z odvolania obžalovaného a z vyššie citovaného obsahu jeho písomných dôvodov vyplýva, že obžalovaný v dôvodoch odvolania proti napadnutému rozsudku okresného súdu namietal jednak správnosť postupu okresného súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, na základe ktorého hodnotenia dôkazov okresný súd dospel k záveru o preukázaní spáchania skutku obžalovaným a tiež správnosť právneho posúdenia skutku. Podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaný teda namietal nesprávnu aplikáciu § 2 ods. 12 Tr. por. okresným súdom pri hodnotení vykonaných dôkazov v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. a porušenie ustanovenia Trestného zákona podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku. Podľa názoru obhajoby mal okresný súd dospieť k záveru, že skutok tak, ako sa kladie obžalovanému za vinu, obžalovaný nespáchal, pričom po správnom zistení skutkových okolností mal okresný súd dospieť k záveru, že skutok nie je trestným činom.

V súvislosti s odvolaním obžalovaného namietanou správnosťou hodnotenia vykonaných dôkazov zo strany okresného súdu odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že hodnotenie vykonaných dôkazov v trestnom konaní upravuje ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por. Podľa tohto ustanovenia orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Zákon pritom neustanovuje nijaké pravidlá pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Voľné hodnotenie dôkazov je dôsledkom zložitej duševnej činnosti a vytvára sa logickým úsudkom. Orgány činné v trestnom konaní a súd musia vo svojom rozhodnutí zdôvodniť svoje vnútorné presvedčenie. Vnútorné presvedčenie je odôvodnené objektívnymi skutočnosťami a je ich logickým dôsledkom. Možno preto teda preskúmať, či postup pri vytváraní vnútorného presvedčenia bol správny a či vnútorné presvedčenie je dôvodné. Ak teda súd prvého stupňa postupuje pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., to znamená, že ich hodnotí podľa vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne a urobí logicky odôvodnené úplné skutkové závery, nemôže odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok ani preto, že by bolo možné na základe hodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. dospieť aj k iným do úvahy prichádzajúcim skutkovým výsledkom. V takom prípade by totiž nebolo možné napadnutému rozsudku súdu prvého stupňa vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť aj to, že ani v prípade, ak by skutkový stav veci nebol podľa názoru odvolacieho súdu správne zistený, pretože súd prvého stupňa by nehodnotil správne dôkazy vykonané vo veci samej, teda v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por., môže odvolací súd upozorniť súd prvého stupňa len na to, v ktorých smeroch sa má konanie doplniť, alebo čím sa treba znovu zaoberať, nesmie však udeľovať záväzné pokyny o spôsobe hodnotenia dôkazov.

Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vo vzťahu k výrokom o vine obžalovaného uviedol nasledovné:

„Na základe vykonaného dokazovania súd mal za preukázané, že obžalovaný je vinný zo spáchania prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1 Tr. zákona. V danej veci obžalovaný uskutočnil vyhlásenie, že sa cíti byť nevinný z konania kladenému mu za vinu v obžalobe. V danom prípade obžalovaný nespochybňoval, že v čase od 09.08.2020 do 16.08.2020 na základe dohody s L. E. užíval osobné motorové vozidlo, ktoré bolo vo vlastníctve poškodeného L. E.. Z výsluchu poškodeného jednoznačne vyplynulo, že aj keď toto vozidlo zapožičal svojmu synovi - L. E. nesúhlasil s tým, aby tento mohol vozidlo ďalej zapožičať inej osobe. Súčasne z výsluchu svedkyne M. G., svedka L. E. vyplynulo, že obžalovaný bol L. E. opakovane vyzývaný, aby mu toto vozidlo vrátil, čo ignoroval, resp. následne sa pred svedkom L. E. zatajoval, keď nezdvíhal telefonáty z jeho čísla, neodpovedal na jeho elektronické správy, prípadne úplne vypol mobilný telefón. Aj keď obžalovaný sám na hlavnom pojednávaní uvádzal inú verziu ohľadne tejto skutočnosti, keď prezentoval, že mal

opakovane záujem sa so svedkom L. E. dohodnúť na vrátení vozidla, táto verzia bola nielen v rozpore so spomínanými svedeckými výpoveďami, ale dokonca aj s jeho vlastnou výpoveďou z prípravného konania, kde sa k týmto skutočnostiam vyjadril obdobne ako napríklad svedkyňa G.. Súčasne z výpovede svedkyne G. podporenej výpoveďou poškodeného k rozsahu užívania vozidla vyplynulo, že toto vozidlo jednoznačne nebolo po uskutočnení tej jazdy, na ktorú bolo zapožičané odložené, resp., že nebolo ďalej využívané, práve naopak v období predmetného týždňa boli na ňom uskutočnené jazdy v rozsahu cca 1200 km podľa poškodeného a podľa svedkyne G. v tomto aute navyše prespávali a auto bolo poškodenému vrátené poškodené (ako to vyplýva zo svedeckých výpovedí poškodeného a svedka L. E.) aj značne znečistené. Z výsluchu svedka L. N. a L. E. vyplynulo, že obžalovaný, napriek svojmu odlišnému tvrdeniu mal vedomosť, že svedok L. E. nie je vlastníkom tohto motorového vozidla. Aj keď možno pripustiť z okolností odovzdávania vozidla, že L. E. súhlasil s tým, že v čase keď vozidlo zapožičia obžalovanému bude toto motorové vozidlo viesť M. G. z ničoho nevyplývalo, že by mal obžalovaný sa domnievať, že má oprávnenie umožniť užívať toto vozidlo aj iným osobám ako to urobil v prípade G. O.. Z pohľadu subjektívnej stránky z výsluchov obžalovaného a svedkov nevyplývalo, že by mal obžalovaný vedomosť o tom, že poškodený nedal súhlas svedkovi L. E. toto vozidlo ďalej požičiavať. Na druhú stranu však subjektívne obžalovaný používal predmetné vozidlo aj v rozpore s tými podmienkami, za akých mu bolo odovzdané svedkom L. E.. Obžalovaný nie len využíval vozidlo v podstatne väčšom rozsahu, než na aký mu bolo zapožičané, ale aj zjavne úmyselne prekračoval dobu dokedy malo byť vozidlo vrátené a podnikal aj kroky, aby znemožnil svedkovi E. dožadovať sa vrátenia tohto vozidla. Súčasne vozidlo používal aj iným ako bežným spôsobom užívania (prespávanie vo vozidle), toto vozidlo taktiež poškodil a takisto zašpinil interiér, čo poškodenému spôsobilo ďalšie náklady. V danom prípade obhajoba namietala potrebu použitia "ultima ratio", kde mali zato, že v podstate ide iba o nedodržanie zmluvy medzi svedkom L. E. a obžalovaným. Je síce pravdou, že obžalovaný nemusel mať vedomosť o skutočnosti, že svedok L. E., ktorý mu vozidlo zapožičal, nemá od poškodeného ako vlastníka vozidla udelený súhlas na ďalšie zapožičanie vozidla, avšak obžalovaný nedodržiaval ani podmienky zapožičania vozidla, na ktorých sa dohodol so samotným svedkom L. E.m. V rámci podmienok si sám úmyselne predĺžil zapožičanie vozidla z cca jedného dňa, prípadne dvoch dní na sedem dní, používal vozidlo v podstatne väčšom rozsahu a podstatne inými spôsobmi ako bolo dohodnuté a pod.. Takto konal úmyselne, čo je zjavné z vyhýbania sa odovzdania vozidla, pričom to, že vozidlo podľa výpovede obžalovaného malo byť vrátené na základe jeho vlastnej iniciatívy v deň zaistenia, vyvracajú výpovede svedka O. a aj M. G.. Dĺžka neoprávneného užívania vozidla tak bola skončená v tomto rozsahu iba vďaka včasnému zásahu policajného zboru. Z týchto skutočností jednoznačne možno vyvodit', že obžalovaný úmyselne užíval cudzie motorové vozidlo takým spôsobom, na aký nebol oprávnený, navyše sám úmyselne vytváral také okolnosti, aby mal možnosť naďalej v rozpore so zverením vozidla toto vozidlo neoprávnenne užívať. Súd s ohľadom na takto zistený skutkový stav, kde výpovede poškodeného, svedka L. E., svedkyne M. G. a podporne výpovede svedkov G. O. a L. N. tvorili ucelenú logickú reťaz dôkazov usvedčujúcich obžalovaného zo spáchania žalobného skutku, mal súd za preukázané, že obžalovaný naplnil všetky obligatórne znaky trestného činu - prečinu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1 Tr. zákona. Z pohľadu použitia "ultima ratio" pri hodnotení konania obžalovaného súd má zato, že v rámci slovenského právneho systému v zásade je možné využiť tento inštitút v rámci prihliadania na "materiálny korektív" pri páchaní činnosti, ktorá by mala ináč znaky prečinu a ktorej nebezpečnosť je nepatrná. Po zohľadnení, že zo strany obžalovaného ide o úmyselné konanie, v ktorom sám aktívne vyvíjal kroky, aby zabránil, resp. oddialil opätovné užívanie vozidla oprávnenou osobou, navyše ktorý toto vozidlo pri neoprávnenom používaní poškodil a s prihliadnutím taktiež na poznatky o osobe obžalovaného, nebezpečnosť tohto konania súd vyhodnotil jednoznačne za väčšiu ako nepatrnú. Na samotnej úrovni nebezpečnosti konania obžalovaného nemení nič ani dodatočné ospravedlnenie obžalovaného poškodenému v priebehu hlavného pojednávania na tomto súde, aj keď toto bolo prijaté poškodeným.“

Na základe preskúmania veci, odvolací súd dospel k záveru, že skutkové zistenia okresného súdu v tejto časti majú úplnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania a nevykazujú vady, ktoré by mali základ v nesprávnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por., ako aj v nesprávnej aplikácii jednej zo základných zásad trestného konania, a to zásady „v pochybnostiach v prospech obvineného“.

Z vyššie citovaného obsahu odôvodnenia odvolania obžalovaného odvolací súd konštatuje, že obžalovaný v dôvodoch odvolania nenamietal, že by skutkové zistenia okresného súdu nemali oporu v tom, čo vyplynulo z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní. V prejednanom prípade okresný súd na základe vyhodnotenia vykonaných dôkazov v súlade s tvrdeniami obžalovaného dospel

ku skutkovým záverom, podľa ktorých syn poškodeného odovzdal motorové vozidlo poškodeného obžalovanému za účelom jeho používania na dobu určitú, ktorá doba bola predĺžovaná, pričom obžalovaný po uplynutí poslednej predĺženej doby motorové vozidlo nevrátil a naďalej ho užíval. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedené skutkové závery sú správne, nakoľko sú založené na správnej aplikácii ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por.

K tvrdeniam obžalovaného v konaní a aj v dôvodoch odvolania, že predmetné motorové vozidlo si požičal legálne, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v rozpore s týmto jeho tvrdením nie je ani skutková veta obžaloby. Skutková veta obžaloby jednoznačne nekladie obžalovanému za vinu, že by získal predmetné motorové vozidlo do svojho užívania nelegálne, ale kladie mu za vinu to, že predmetné motorové vozidlo nevrátil po uplynutí predĺženého dohodnutého času užívania, od ktorého času obžalovaný užíval predmetné vozidlo už bez právneho titulu, teda v zmysle § 217 ods. 1 Tr. zák. neoprávnene.

Z uvedených dôvodov okresný súd dospel k správne právnemu názoru, podľa ktorého užívanie predmetného motorového vozidla obžalovaným od doby, kedy mal podľa poslednej dohody so synom poškodeného uvedené vozidlo vrátiť, je nutné posúdiť ako užívanie predmetného motorového vozidla obžalovaným bez právneho dôvodu, ktoré konanie obžalovaného po formálnej stránke napĺňa všetky znaky neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla, ktoré mu bolo zverené, teda všetky pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1 Tr. zák.

Pokiaľ ide o obhajobou navrhovanú aplikáciu zásady „ultima ratio“, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že obhajobou navrhovaná aplikácia uvedenej zásady na prípad obžalovaného nemá zákonnú oporu v platnom a účinnom právnom poriadku Slovenskej republiky. Na základe tejto námietky však odvolací súd skúmal, či v danom prípade vzhľadom na závažnosť činu nie sú dôvody na odôvodnený záver o nepatrnej závažnosti činu v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák.

Podľa § 8 Tr. zák. trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 Tr. zák. trestný čin je prečin a zločin.

Podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Odvolací súd v súvislosti s uvedenými ustanoveniami považuje za potrebné poukázať na to, zákonodarca formuláciou skutkových podstát prečinov v osobitnej časti Trestného zákona v zmysle § 8 Tr. zák. vyjadril hypotézu, za splnenia ktorej je potrebné konanie páchatel'a považovať za trestný čin - prečin. Zároveň zákonodarca v ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zák. ustanovil, že v prípade osobitných, bežne nepredpokladaných okolností v rámci konania páchatel'a, napríklad po formálnej stránke pojmové znaky skutkovej podstaty prečinu, uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona, nejde o prečin.

Z hľadiska aplikácie ustanovenia § 10 ods. 2 Tr. zák. je teda významné, či okolnosti konania páchatel'a sú bežne predpokladané v hypotéze, vyjadrenej v skutkovej podstate prečinu, naformulovanej v osobitnej časti Trestného zákona, alebo nie. Na základe preskúmania okolností prejednávaneho prípadu na podklade okresným súdom správne zisteného skutkového stavu veci odvolací súd dospel k záveru, podľa ktorého spôsob vykonania činu, jeho následky, okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku obžalovaného z hľadiska závažnosti žiadnym spôsobom nevybočujú z okolností, predpokladaných zákonodarcom pri formulovaní pojmových znakov skutkovej podstaty trestného činu (prečinu) neoprávneného používania motorového vozidla podľa § 217 ods. 1 Tr. zák. Preto ani odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o nepatrnej závažnosti činu obžalovaného v prejednávanom prípade.

Pokiaľ ide o námietku obžalovaného, že poškodený v priebehu hlavného pojednávania uviedol, že netrvá na trestnom stíhaní obžalovaného, túto námietku odvolací súd nepovažoval za právne významnú, pretože v tomto konkrétnom prípade sa podľa § 211 ods. 1 Tr. por. nevyžaduje súhlas poškodeného s trestným stíhaním obžalovaného.

Na podklade odvolania obžalovaného odvolací súd skúmal aj správnosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu z hľadiska existencie prípadných väd, v odvolaní obžalovaného nevytýkaných, ktoré vady by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobrať na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomu uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.